

Iancu Laura

Félek

Ingemről leszakad a gomb, mikor
Félek, hogy élni kell úgy is, ha nem
Muszáj, s mint szikkadt lomb ágaira,
Feltépett csontomra harmat zilál.

Hideggel ver a szél, s a hit, hogy már
Álmodni sem dukál: méregserleg,
Mit inni és kerülni egyaránt
Halál, s arcomra lila ég remeg.

Órák

Várom mégis – nem tudom mondjam-e,
hogy elaludj s én betakarjalak,
hogy csituljon körötted mindeme
hangtalan s láthatatlan vad alak.

Fekete fák alá viszlek végre,
hogy ne találjon rád a kikelet,
meggyászolnak az állatok mire
erőre kap benned a lehelet.

Sírni fogok akkor hisz úgy szokás,
Tűzre hányom keresztelő ingem,
kék vekkered s amott az a rakás
többé nem mér, nem ébreszt fel engem.

Képek

Bordó pulóvert kötött a szomszéd
– dívott éppen a keresztmintázat –,
két fazék tej, megadtad a bérét,
s apró vállam a misén nem fázott.

Elmondtam akkor mindent Istennek
– ki hét ikonról csak engem figyelt –,
hogy Moldovánék nagyon szegények,
s hogy öcsém tegnap ismét ütlegelt.

Eldicsekedtem aztán új ruhám
– én balga, bánom, hogy nem kérdeztem –,
ha felnövök, kicsoda köt majd rám,
s az utca képei közt hol lelem?

